

aldeles ikke overensstemmende med, hvad Christopher Hage før Systemskiftet udtalte med Hensyn til grønlandske Koncessioner, der burde gives, brugt dette Udtryk, at jeg vilde drage denne frem for Dagens Lys. Herom sagde den ærede Minister, at han vel nok maatte have Lov til at sige: denne ikke videre fine Vending til at drage den frem for Dagens Lys. Nej, det har den ærede Minister aldeles ikke Lov til at sige, thi den ærede Minister støtter sig til, at den forrige Indenrigsminister i sin Tid har forhandlet med Finansudvalget om denne Koncessions Givelse. Det, mener Ministeren, er tilstrækkeligt, saa er den for Dagens Lys. Det maa den ærede Minister forlade mig, det gaa vi ikke ind paa. Det er en Koncession, som er given i Henhold til en kongelig Bevilling, og jeg har gjort opmærksom paa, at denne kongelige Bevilling ikke fandtes optagen i Ministerialtidende. Hvis den ærede Minister vil paavise mig, at den er der, kan den ærede Minister sige: det er en mindre fin Vending, og navnlig, hvis den ærede Minister kan paavise mig, at jeg ved, at den er der, eller burde vide det, kan den ærede Ministers Betegnelse maaske være paa sin Plads, men ikke før. Koncessionen findes altsaa ikke i Ministerialtidende, og jeg har gjort opmærksom paa, at den fandtes i noget, der hedder Meddelelser fra den grønlandske Handel, og nævnt, at disse Meddelelser, som ere trykte og ere et officielt Aktstykke, ikke ere at faa paa Rigsdagens Bibliotek. Men naar man ikke kan faa en saadan Sag paa Rigsdagens Bibliotek, og den ikke findes i Ministerialtidende, anser jeg mig for berettiget til at sige, at nu agter jeg at drage den frem for Dagens Lys. I øvrigt er der, da Koncessionen er given og given for 20 Aar, ikke videre at sige dertil, den kan jo ikke forandres.

Medens jeg er ved den ærede Indenrigsminister her, maa jeg maaske, inden jeg gaar over til den ærede Finansminister, fremdrage en anden Sag, idet jeg vil bede den ærede Minister om at stille sig venligt til et Andragende, der er kommet, eller, som jeg antager, vil komme fra Dansk Idrætsforbund, der jo er et Centralforbund for Danmark, næste Aar er 10 Aar gammelt og omfatter omtrent 250 Foreninger med henimod 30,000 Medlemmer. Dette Idrætsforbund, som har saa stor Betydning for Idrætten i vort Land, faar en Statsunderstøttelse paa 3,000 Kr. aarlig. Nu ønsker man at faa et stort skandinavisk Idrætsstævne næste Aar, og

dette er ikke muligt, uden at man faar en meget stor Bevilling. Man andrager her om fra Statens Side at maatte faa en 15—20,000 Kr., og jeg vil tillade mig at lægge Ministeren denne Sag varmt paa Sinde, i Særdeleshed da Norge og Sverige have haft deres skandinaviske Idrætsstævner, og det er heldigst, at vi herhjemme gøre Gengæld. Og idet jeg bemærker, at f. Eks. det fattige Norge understøtter Idrætten med en aarlig Bevilling paa 20,000 Kr., vil jeg nævne, hvad der ganske særlig kan tale for, at man stiller sig venlig til denne Bevilling; jeg haaber ogsaa i Finansudvalget og i det hele i Rigsdagen. Det er dette, at trods de Vanskeligheder, der i Aar have været i Forholdet mellem Norge og Sverige, have delegerede for de forskellige Idrætssamfund i Landene været samlede og vedtaget ensartede Idrætsregler, og man ønsker nu alle at faa et skandinavisk Idrætsstævne til næste Aar, og det vil, tror jeg, af de Grunde, jeg her er inde paa, ogsaa være heldigt, at det sker, naar der er Ønske fra alle tre Lande derom. Jeg tillader mig, som sagt, at lægge den ærede Minister denne Sag varmt paa Sinde.

Saa har jeg en lille Bemærkning at gøre til den ærede Finansminister. De ærede Medlemmer ville erindre, at jeg har udtalt mig om en vis Fremgangsmaade fra to Ministre. Den ærede Finansminister har gjort nogle Bemærkninger til, hvad jeg har udtalt angaaende den Maade, hvorpaa man har besat Formandspladsen i Bestyrelsen for en Bane ovre i Vestjylland. Jeg har gjort opmærksom paa, om det ikke i dette Tilfælde, hvor Næstformanden, Stiftamtmand Stemmann i Ribe, stod overfor en Folketingsmand, det ærede Medlem for Varde (S. Sørensen), og Stiftamtmanden har Bemyndigelse til at stemme med 5 af Statens Stemmer, og den paagældende Folketingsmand med andre 5 Stemmer, var heldigt at lade Statens Stemmer hvile, om det ikke vilde være hensynsfuldt til begge Sider i nærværende Tilfælde at lade dem hvile. Hvad siger saa den ærede Minister til mig. Han siger: „Jeg tvivler ikke om, at det ærede Medlem naturligvis altid synes, at naar Valget staa mellem en Stiftamtmand og en Lærer eller Gaardmand, saa skal man navnlig til at styre en Bane vælge Stiftamtmanden“. Maa jeg dertil svare, at ikke en Gang, om det var en Minister, vilde jeg uden videre vælge Embedsmanden. Man kan ikke der gaa efter et almindeligt Princip, og jeg vil fra raade den ærede Minister at gøre det.